Անդ գայ ի լիր ինձ Հայազգւոյն աննահանջ,
Անդ Հայաստան այլ մի՛ հօգէ խղճատանջ,
Եւ Հայուհիք, մարք վեհ որդւոց և Թոռանց
Փառս յղեսցեն նոր Կաղանդին և յԱստուած.
Ուրեմն ի յայս տօն ամանոր, եկ մաղթեմք
Հայոյն ուսումն, Հայոյն սէր և բարի դէպք —
Ուսումն միայն առնէ ըզՀայն մեծարոյ,
Թող 'պա ուսմամբ զպարտիս Հայոյն ճանաչեմք.
Մի մանկտւոյն ձօնցես զարծաթ կամ՝ զոսկի
Ըստ վաղարմնոյթ սովորութեան Հայ ազգի —
Տուր նոցա սիրտ, նախանձ բարի, սէր Մասեաց
Ցորս ոսկէհուռս արձանացի քո Տարի.
Անուս մանկտին պարզեկ քան զգառն և տխմար,
Բայց յի՞նչ զմայլի բուծն ի յէակս հրաշափառ —
— Թող գիտասցէ նա ճառ կարդալ ի քո գամեան
Առաւել քան զմայել, վա՛յել, լալ գոռալ.

Ա. Դ. ԴԱՒՐԻԺԵՑԻ.

ԱԶԳԱՅԻՆ

ՎԵՂԱՐ.

Յակոբ Քահանայն Տէր — Աւետիքեանց՝ որ յամին 1871 զրկեցաւ ի Վեղարակրութենէ, ըստ Թախանձագին և մեղայական խնդրանացն՝ կրկին արժանացաւ ընդունել զՎեղար և առաքեցաւ ի Միաբանակցութիւն ի Ս. Կարապետի Վանքըն Երնջակու։

ՁԱՅՆԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

ԵՒ ՀԱՆԴԻՍՔ.

Պաշտօնական գործով ի Ստամբէլի վանուց գալով սուրբ Էջմիածին, և մինչ ցաւարտել գործոցըս՝ շնորհ ունեցայ մի ամսաչափ մնալ Մայր Աթոռոյս մէջ, բայց և այնպէս չեմ՝ կարող անտարբեր և անուշադիր անցնել առանց գրաւոր արտայայտութեան մի քանի անկողմնակալ նըկատողութիւններ ի գիտութիւն սիրելի Ազգայնոց, որոց մասին խանդահարբար կխնդրեմ՝ ազգասէր Ամսագրոյդ էջերուն մէջ հիւրընկալութիւն.

Ճշմարտութիւնը թէ ի դրունս Թագաւորաց և թէ ի խրճիթս աղքատաց ամենայն ժամանակ հզօր և յաղթական խոստովանած է, ապա ուրեմն ամենայն զգայուն և բանական մարդոյ վերայ անհրաժեշտ հարկ կայ խօսել զայն ազատ վստահութեամբ ամենայն տեղ առանց ակնածութեան. փոյթ չէ, եթէ ոմանք զրադատ ամբաստանութիւներով և անհեթեթ խօսքերով յարձակուելով կաշխատեն դիմակել նորա համատարած լուսոյ ճառագայթները, այնպիսի անձինք իւրեանց հոգւոր և մտաւոր զգայարանքներն նախանձու և ատելութեամբ թմբրեցնելով անզգայացած են, և ոչ երբէք կարող են նոքա ունենալ արդար և ուղիղ հայեցողութիւն որևիցէ ճշմարիտ առարկայի վերայ։

Շարունակենք խօսքերս

Հայաստանեայց սուրբ և ուղղափառ Եկեղեցին իւր գոյութեան և դրութեան մէջ ի սկզբանէ ցայսօր ժամանակի աներկրելի պահպանել է գլխաւորապէս վանականաց դրութեամբ և վանա-